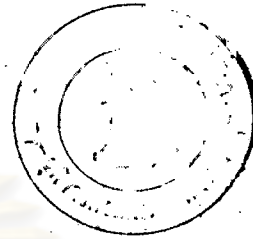

บทที่ ๑

บทนำ

ความจำเป็นและความสำคัญของปัญหา

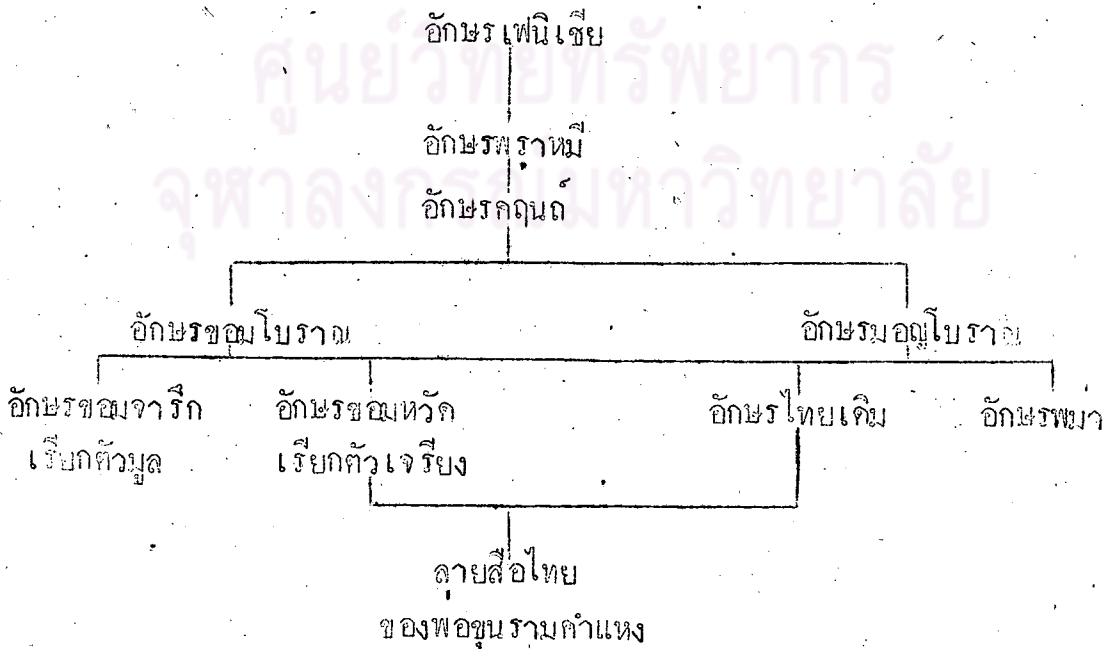

น่านาประเทศลาว	นับถือ
คนที่รู้หนังสือ	แต่ใจ
คนไม่รู้อ่านหนังสือคือ	คนป่า
คนหมิ่นกวีไซร้	แผนแพทกบคง

พระราชนิพนธ์ของสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์

ไม่ว่าชนชาติใดภาษาใดทุกชาติทุกภาษา ย่อมเคารพนับถือผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ผู้ที่จะมีความรู้ความสามารถได้นั้นมักจะเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษา เพราะผู้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาสามารถที่จะหาความรู้ให้แก่ตนเองอย่างสะดวกและง่ายดาย และความรู้อันเป็นเครื่องนำทางให้ไปสู่ความสำเร็จในชีวิต

ขจร ชาติเอก นักปราชญ์ทางโบราณคดีที่ค้นคว้าหาอักษรไทยที่มาจากตัวอักษรขอมและชัม ตามแผนภูมิดังนี้ :-

กำเนิดอักษรไทยหรือลายสือไทยของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชนี้มีขึ้นเมื่อ พ.ศ.

๑๘๒๖ ความปรากฏอยู่ในหลักศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชว่า

"เมื่อก่อนลายสือไทยนี้มี ๑๒๐๕ ศกปีมะแม พ่อขุนรามคำแหงหาใจใฝ่ใจแล
ใส่ลายสือไทยนี้ ลายสือไทยนี้จึงมีเพื่อพ่อขุนนั้นใส่ไว้"

ดังนั้นถ้าคุณแผนภูมิที่อธิบายข้างต้นจะเห็นว่าลายสือไทยของพ่อขุนรามคำแหง
มหาราชมาจากอักษรขอมหรืออักษรไทยเดิม ทั้งนี้โดยที่พระองค์ท่านทรงใช้สติปัญญาสร้าง
อักษรขึ้นมาใหม่ เป็นเอกเทศให้เป็นอักษรของชาติไทย^๑

อักษรไทยได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงในด้านรูปแบบและฐานที่ตั้ง เรื่อยมาจน
เป็นแบบในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้พวกเราชาวไทยทุกคนที่สามารถอ่านและเขียนภาษาไทยได้
คงจะไม่ลืมพระมหากรุณาธิคุณของพ่อขุนรามคำแหงมหาราชผู้ทรงประดิษฐ์อักษรไทย

ถึงแม้ว่าเราจะเรียนภาษาไทยมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยแล้วก็ตาม คนไทยอีกจำนวนมาก
มักไม่สามารถที่จะอ่านและเขียนภาษาไทยหรือเพียงแต่พอจะอ่านออกและเขียนได้ ซึ่ง
การที่เขาพอจะอ่านออกและเขียนได้บ้างนั้น เป็นเรื่องที่น่าเสียดายเหลือเกิน ทั้ง ๆ ที่
ผู้บริหารประเทศไม่ว่าบุคคลใดสมัยใดก็ตาม ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการศึกษาเป็น
อย่างดี ตั้งแต่ครั้งรัชกาลที่ ๕ สมเด็จพระปิยะมหาราช ได้ทรงมีกระแสพระราชดำริไว้
ตอนหนึ่งใจความว่า

"เมื่อก้าวถึงโรงเรียนนี้ จะว่าเป็นการสงเคราะห์แก่ตระกูลเจ้านาย
ทั้งนี้ไซ้ว่าจะล้มตระกูลข้าราชการและราษฎรเสียเมื่อไร โรงเรียนที่มีอยู่
แล้ว แลที่จะตั้งขึ้นต่อไปภายหลังโดยมากได้จัดการโดยอุตสาหกรรมเต็มกำลัง
ที่จะให้เป็นการเรียบร้อยพร้อมเพรียงเหมือนอย่างโรงเรียนนี้ จะคิดให้
แพร่หลายกว้างขวาง เป็นที่คนเรียนได้มากกว่าแต่ก่อน ทั้งจะมีวิชาอย่าง
สูงขึ้นไปอีก ซึ่งได้กำลังจัดการอยู่ขณะนี้ เจ้านายราชตระกูลตั้งแต่ลูกดินเป็นต้น
ลงไป ตลอดจนถึงราษฎรที่ต่ำที่สุด จะไม่มีโอกาสเล่าเรียนได้เหมือนกัน

^๑เจ้า สตะเวทิน, หลักภาษากาไรใช้ภาษาไทย (พระนคร : อักษรเจริญทัศน์,
๒๕๑๒), หน้า ๕ - ๖.

ไม่ว่าเจ้าว่าขุนนางว่าไพร่ เพราะฉะนั้นจึงขบออกได้ว่า การเล่าเรียนในบ้านเมือง เรานี้จะเป็นข้อสำคัญที่หนึ่ง ซึ่งฉันจะอุตสาหกิจขึ้นให้เจริญงอก^๒ ฉะนั้นประชาชนส่วนใหญ่นี้ก็มีโอกาสได้รับการศึกษามากขึ้น ทำให้สามารถอ่านและเขียนได้ตามสมควร

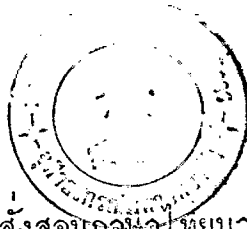
เหตุใดที่ทำให้คนไทยเราอ่านและเขียนหนังสือไทยได้อย่างที่เรียกกันว่า "งู ๆ ปลา ๆ" ถึงแม้ว่าเขาเหล่านั้นจะเคยได้รับการศึกษา เรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนปลายก็ตาม ระเบียบว่าด้วยการศึกษามากับตัวแล้วก็ตาม สาเหตุที่ผู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ แล้ว อ่านหนังสือไทยไม่ค่อยออก เขียนไม่ค่อยจะได้ อาจจะมาจากสาเหตุมากมายหลายอย่าง เช่น วิธีสอนของครู ตัวนักเรียนเองสติปัญญาไม่ดี เกียจคร้าน หรือเกี่ยวกับแบบเรียน ฯลฯ เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือสาเหตุหลาย ๆ ประการรวมกันก็อาจจะเป็นได้

ตามความคิดของผู้วิจัยเองคิดว่า อาจจะ เป็นเพราะภาษาไทยของเราค่อนข้างจะยากไปก็เป็นได้ เพราะภาษาของเราขยุกขยิกมีมาก ผู้ที่จะมีความสามารถทางภาษาไทยได้ดี จึงต้องเป็นผู้ที่หมั่นหาความรู้อยู่เสมอ และมีประสบการณ์มาก ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทำให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาน้อยเพียงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ นั้น ไม่สู้จะชำนาญในการอ่านและการเขียน เพราะหนังสือพิมพ์ ตำราแบบเรียน หรือบทความเรื่องราวใด ๆ ก็ตามที่ใช้เขียนและตีพิมพ์กันอยู่ในปัจจุบัน ไม่รู้ว่าขึ้นต้นประโยคที่ใหม่ เว้นวรรคตรงไหน และจบประโยคที่ใด อาจเนื่องมาจากเหตุนี้ จึงทำให้ผู้ที่ได้รับการศึกษาไม่มากพอและขาดประสบการณ์อ่านหนังสือไม่ค่อยออก ทำให้เบื่อหนังสือ และเป็นต้นเหตุให้ไม่รักการอ่าน

จากหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับวันอังคารที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๕ ได้ลงบทความ "ภาษาไทยเป็นของเราทุกคนใช่ไหม?" โดยครูเก๋ มีข้อคิดเห็นดังนี้

^๒ ศรีเรือน แก้วกังวาล, "พระราชนิพนธ์ในการจัดการศึกษาของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว," สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ยี่สิบสามตุลาคม (พระนคร : โรงพิมพ์อักษรประเสริฐ, ๒๕๐๗), หน้า ๓๖.

ภาษาไทยเป็นของเราทุกคนใช่ไหม?

อันที่จริงคนไทยเราทุกคนได้รับการสั่งสอนภาษาไทยมาตั้งแต่เกิด ใต้เงาการพูด ก่อนจะมีการเขียนการอ่านตามมาภายหลังโดยบิดามารดาหรือญาติผู้ใหญ่ เมื่ออายุพอสมควร หรือขอรู้ความ (เข้าเกณฑ์บังคับตาม พ.ร.บ.) ก็เข้าศึกษาเล่าเรียนกันในโรงเรียนโดย ครูบาอาจารย์ ส่วนจะเป็นโรงเรียนอนุบาล, ประชาบาล, เทศบาล, โรงเรียนราษฎร์ นั้น สุดแต่ความพร้อม ความสะดวก หรือความต้องการของผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่

ภาษาไทยเป็นสิ่งจำเป็นที่คนไทยทุกคนจะต้องเรียนรู้ แหล่งความรู้ด้านนี้ที่ดีที่สุดและใหญ่ที่สุด ใต้เงาโรงเรียน โดยมีครูบาอาจารย์และแบบเรียน (หนังสือ) เป็นองค์ประกอบสำคัญช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปโดยดี ทั้งครูบาอาจารย์และแบบเรียนได้ถูกแก้ไขปรับปรุงวิวัฒนาการแตกต่างจากแต่ก่อน ซึ่งเชื่อกันว่าดีขึ้นมากกว่าเดิมน

วิวัฒนาการต่าง ๆ ของทางภาษาไทยก็ดี แบบเรียนก็ดี ครูบาอาจารย์ก็ดี กว่าจะมาถึงยุคปัจจุบัน รูปแบบที่เห็นอยู่ ใต้เงา การปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม ฯลฯ มานับครั้งไม่ถ้วน การจะพูดว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นทำให้การเรียนรู้การสอนในอดีตดีกว่าปัจจุบัน หรือปัจจุบันดีกว่าอดีต ยากแก่การชี้ชัด โดยเฉพาะตัวผู้เขียนเองไม่มีความสามารถและเหตุผลพอที่จะทำได้ในเมื่อได้วิวัฒนาการมาถึงเพียงนี้ แต่ก็น่าเข้าใจดีกว่าแต่ก่อนเป็นแน่นอน นอกเสียจากท่านผู้รู้ทั้งหลายจะพยายามแก้ไขปรับปรุงด้วยเหตุผลกลใด ต้องการให้การเรียนการสอนเป็นไปโดยความมีประสิทธิภาพบรรลุผลสำเร็จด้วยดีในการใช้ภาษาไทย

แต่ก็น่าแปลกใจอยู่คราหนึ่งว่า ในเมื่อภาษาไทยเขาได้วิวัฒนาการมาในข้อที่ทำให้การเรียนการสอนดีขึ้น แต่เป็นเพราะเหตุใดเท่าที่แล้มาแล้ว และเท่าที่เป็นอยู่ การใช้ภาษาไทยยังบกพร่องในคนไทยทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการพูด การอ่าน ยิ่งการเขียนด้วย แล้วดูจะมีข้อบกพร่องมากกว่าอย่างอื่น เช่น การใช้พยัญชนะ (ตัวนำตัวสะกด) รูปวรรณยุกต์ มักผิดเพี้ยนอยู่เสมอ บางครั้งบางคนเขียนผิดเพี้ยนจนน่าละอาย และไม่เข้าใจภัยเพราะได้รับการศึกษาเล่าเรียนมามากต่อมาก ซึ่งไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นเพราะความพลั้งเผลอ หรือความเข้าใจผิดกันแน่ ส่วนคนที่ศึกษาเล่าเรียนน้อย บางครั้งบางคนก็น่าให้อภัยเพราะส่วนมากเกิดจากความเข้าใจผิด หรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์มากกว่าเหตุอื่น แต่ถึงอย่างไร เราก็คงไม่ควรปล่อยให้เกิดความผิดเพี้ยนอยู่เสมอ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ

ของเรา จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะพยายามใช้ให้ถูกต้อง

ทุกชาติทุกภาษาที่มีเอกราช ไม่ตกอยู่ในใต้อาณัติของชาติหรือประเทศอื่น ย่อมจะมีภาษาประจำชาติของตนเอง ไทยเราก็เช่นเดียวกันมีภาษาเป็นภาษาประจำชาติ จึงควรและชอบที่คนไทยทุกคนจะภูมิใจ รักหวงแหนภาษาไทย ไม่ยอมให้ภาษาอื่นเข้ามาเบียดบังครอบครองภาษาของเรา และปล่อยให้การใช้ภาษาไทยเป็นไปโดยผิดเพี้ยน อย่างมองข้ามความสำคัญของภาษาไทยเราไปเสีย

ถึงแม้ว่าภาษาไทยจะรับเอาภาษาอื่นเข้ามาปะปนอยู่บ้าง เช่น บาลี สันสกฤต ขอม ฯลฯ ซึ่งเป็นไปในทางดี อย่างไรเสียคงไม่ทำให้ยากเย็นสลับซับซ้อนเกินที่จะเรียนจะสอนหรือจดจำเป็นแน่ หากจะชวนพิศวงสงสัยอยู่บ้างในบางกรณี เราก็จำเป็นต้องเรียนรู้ และทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ อย่าปล่อยให้เป็นอย่างนั้น เพราะรังแต่จะทำให้การใช้ภาษาไทยผิดพลาดมากขึ้นและหรือเรื่อยไป จริงอยู่ผู้เขียนยอมรับว่าบางกรณีภาษาไทยของเราชวนให้เกิดความสับสนอยู่มากทีเดียว ปล่อยให้การใช้เป็นไปอย่างผิดเพี้ยนดังที่เห็นกันอยู่ เช่น การไม่ประวิสรรชนีย์ การใช้ บัน กับ มรร การใช้ ช กับ ทร คำพ้องรูปพ้องเสียง เป็นต้น ซึ่งล้วนแต่ชวนให้สับสนผิดเพี้ยนได้ง่ายที่สุด แต่ถึงอย่างไรคงได้กล่าวแล้วว่า ไม่ควรอย่างยิ่งที่คนไทยจะใช้ภาษาไทยอย่างผิดเพี้ยนอยู่

เสมอ

การร่วมมือในการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องนั้น นอกจากที่ผู้เขียนได้ขอรองให้คนไทยทั้งหลายอันมีส่วนและหรือจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องแล้ว ใครขอรองให้บรรดาผู้ที่เกี่ยวข้องโปรดเอาใจใส่พิถีพิถันเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้มากกว่าแต่ก่อน หากมีดูทางหรือกรรมวิธีอันใดที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นก็น่าลองพิจารณา มิฉะนั้นภาษาไทยเรา จะยังสับสนยากแก่การเรียนการใช้ยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีกร้อยพันเท่า และเมื่อئั้นจะหาความภูมิใจในภาษาของเรามีได้เลย

สำหรับครูอาจารย์ผู้เขียนเชื่อว่าท่านคงได้พยายามอยู่แล้ว ในเมื่อท่านเป็นคนไทย ท่านก็คงตระหนักและรู้สึกขบขันหรือดีกว่าผู้อื่น คงจะไม่ปล่อยให้ละเลยเป็นแน่หนักใจอยู่อีกเรื่องหนึ่งก็แบบเรียนหรือตำราทั้งหลายที่เป็นอยู่หากใช้ความสังเกตจะพบว่าแม้จะเป็นวิชา (เรื่อง) เดียวกัน ใช้ในการเรียนการสอนชั้น (ระดับ) เดียวกัน

มีหลายเล่มหลายแบบ แต่งหรือเขียนขึ้นโดยผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่านหลายคณะ เนื้อหาสาระแตกต่างกันออกไปและก็มีอยู่ในนอยที่ซ้ำกัน ทำให้ไขว่เขวสับสนในการยึดถือ กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการน่าจะระมัดระวังบ้าง

เท่าที่เขียนมาตั้งแต่จนจนถึงบัดนี้ ผู้เขียนไม่ทราบว่ามีการใช้ภาษาไทยอย่างผิดเขียนบ้างหรือไม่ หากมีก็ขอยอมรับโดยคุณใจและไม่แก้ตัว การเขียนเรื่องนี้อาจจะดูหาญไปสักหน่อย ด้วยความเป็นคนชาตินิยม รักและห่วงแหนภาษาไทยอย่างยิ่ง ห่วงใยว่าหากปล่อยให้ตามบุญตามกรรม โดยไม่มีการขอร้องทวงตักกันเสียบ้างแล้ว เกรงสภาพการณ์จะทรุดไปกว่านี้ ก็ไม่ใช่ว่าจะถูกลืมจากภาษาอื่นที่เห็นว่าง่ายและดีกว่ากลืนกินจนสลายตัวไปในที่สุด

บทความแสดงข้อคิดเห็นของ ดร.บุญ อินทร์ทรัพย์ ถึง บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ ฉบับประจำวันที ๑๔ กันยายน ๒๕๑๕

ทางการควรจะสนใจ

เรียน ท่านบรรณาธิการหนังสือพิมพ์สยามรัฐ

หนังสือพิมพ์สยามรัฐ, ฉบับวันอังคารที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๑๕, โถงบทความ "ภาษาไทยเป็นของเราทุกคนใช้ใหม่" ของครูเกา. บทความนี้ทำให้ผมกล้าเขียนถึงท่าน. ผมนิยมในเรื่องวิวัฒนาการของภาษา เพื่อแกไขข้อบกพร่องที่ "ครูเกา" ปรารภ. วิธีแก้มี ๒ ประการ คือ

๑. ในข้อบกพร่องเกี่ยวกับการพูด. เรายกภาระการอบรมลูกในเรื่องภาษาไทยให้แก่โรงเรียนและครูเสียหมด. ความจริงแล้วเราควรมีส่วนช่วยอบรมลูกและเด็กใหญ่ๆ ให้ออกมาพูดเก่งแต่แรก ๆ. ข้อบกพร่องที่เห็นได้ชัดก็คือ เราไม่เตือนลูกหลานเราในเมื่อเขาพูดแต่คำโดด ๆ. เราควรแนะนำให้เขาพูดเป็นประโยค. ผมเคยอยู่กับครอบครัวชาวอเมริกัน, ได้สังเกตว่าเขาพยายามแนะนำให้ลูกเขาพูดใหญ่ๆ ให้ออกมาเป็นประโยคเสมอด้วย. ผมเคยถามศาสตราจารย์ยอด เรืองสุวรรณ. คณบดีคณะศึกษาศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ว่ามีตำราภาษาอังกฤษบางใหม่ ที่เขาแนะนำให้

สอนเด็กพูดเป็นประโยค. ศาสตราจารย์ยอบล ๆ ก็นำหลักฐานมาใหม่คุย ผมก็ลองใช้วิธีนี้ ก็กับหลานชายอายุ ๓ ขวบ (เวลานี้อายุ ๘ ขวบแล้ว) ก็ได้ผลดี.

๒. ในข้อบกพร่องเกี่ยวกับการอ่านและการเขียน. ในภาษาไทยเราเขียนถ้อยคำติดกันไป; เช่นนี้ ทำให้ยากแก่การอ่าน. ผู้อ่านอาจจะไม่รู้ว่าจะหยุดตรงไหน เพราะการหยุดถูกที่นั้นทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องใดเร็ว. จริงอยู่เรามีการแบ่งวรรคตอน; แต่เมื่อเรื่องส่งไปพิมพ์ วรรคตอนอาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้. ข้อที่แปลกก็คือ เราศึกษาเครื่องหมายวรรคตอนในโรงเรียน แต่เราไม่สนับสนุนให้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนให้แพร่หลาย. อาจจะเป็นเพราะทางราชการไม่นำ, คนทั่วไปเลยเข้าใจว่าไม่ต้องใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาไทยก็ได้. คนรุ่นใหม่ ๆ เลยเข้าใจว่าภาษาไทยไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน.

ผมขอเรียนว่า ผมสามารถแก้ไขข้อบกพร่องนี้ได้เพราะได้ศึกษาพระบรมราชาธิบายของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในเรื่องนี้จากพระราชนิพนธ์ "วิธีใหม่สำหรับใช้สระและเขียนหนังสือไทย," ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้จัดพิมพ์ในหนังสือวิทยากรยของสามัคยาจารย์สมาคมเล่ม ๑๙ ตอน ๑๑ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๖๐. ผมคิดว่าเราคงจะไม่สายเกินไป ถ้าเราจะวิวัฒนาการเขียนหนังสือไทยใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตามรอยพระยุคลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และเราจะได้ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องการอ่านและการเขียนภาษาไทยของเรา. นักหนังสือพิมพ์จะเป็นผู้นำได้ดีในเรื่องนี้ และจะช่วยแก้ไขข้อบกพร่องได้ดีกว่าใคร ๆ.

ดร. บุญ อินทร์มัทพร

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์แห่งประเทศไทย

ผู้วิจัยเห็นด้วยกับขอเขียนของครูเก่าที่ว่า ภาษาไทยเราเรียนกันมาตั้งแต่เกิด แต่เราก็ยังใช้กันอย่างผิด ๆ พลาด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การเขียน หรือการอ่านก็ตาม ฉะนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้โดยเฉพาะผู้บริหารการศึกษา นักการศึกษาและครูอาจารย์ ควรที่จะต้องเร่งปรับปรุงแก้ไขในทุก ๆ ทาง เพื่อให้คนไทยเราทุกคนใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง แนวความคิดในการปรับปรุงแก้ไขหนึ่งในสองขอของศาสตราจารย์ ดร. บุญ อินทร์มัทพร ที่เขียนตอบบทความของครูเก่า พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นและเสนอ

และรณทางการแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องในการอ่านกับการเขียน ซึ่งเป็นที่เอาสนใจมาก
คือ ควรใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนบทความ เพราะภาษาไทยเราเขียนโดยคำ
ติดกันไป ทำให้ยากแก่การอ่าน ไม่รู้ว่าควรหยุดตรงไหน ทำให้งงงัน ถ้าใช้เครื่องหมาย
วรรคตอนกำกับ เหตุก็ให้ถูกที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้เร็วและถูกต้อง

ผู้วิจัยเคยทราบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความผิดพลาดของผู้ที่ไม่รู้จักใช้เครื่องหมาย
วรรคตอน เป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียประโยชน์ เรื่องมีดังนี้

ชายคนหนึ่ง โดยอาศัยอย่างหนึ่งมาจากอาจารย์บนภูเขา แต่ต้องหาสมุนไพรบางชนิด
มาผสมจึงจะได้ผลดี ชายผู้นั้นรู้สึกดีใจมากจึงจดชื่อสมุนไพรลงในสมุดบันทึกว่า "ลูกประคำ
ก็ถวายรากชี่กาขาว" โดยไม่ได้แบ่งวรรคตอน หรือใส่เครื่องหมายวรรคตอนไว้ ครั้นพอ
ลงมาจากภูเขาก็ออกหาชื่อสมุนไพรดังกล่าว โดยบอกแก่ผู้ขายว่า ขอชื่อ "ลูกประคำก็,
ถวายรากชี่, กาขาว" หาชื่อมา ๓ ราน ๘ ราน ก็หาชื่อไม่ได้ เพราะที่ถูกต้องคือ "ลูก-
ประคำก็ถวาย, รากชี่กาขาว"

อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของฝรั่ง เรื่องนี้ร้อยเอกหม่อมหลวง วิฑวดี เกษมสันต์
อดีตนักเขียนเกาออสเตรเลียและสหรัฐอเมริกา กรุณาเล่าให้ผู้วิจัยฟังว่า

มีนักโทษประหารคนหนึ่งกำลัง รอคำพิพากษาจากทนายพิพากษาว่าจะถูกแขวนคอ
หรือไม่ เจ้าหน้าที่นำสารให้นำคำพิพากษามาถึงที่ประหาร ทนายของฝ่ายจำเลยขอลูกคำ
พิพากษาที่นำมาทันที ในเอกสารเขียนไว้สั้น ๆ ว่า "KILL HIM NOT LET HIM GO."
ความหมายในคำภาษานี้ของทนายฝ่ายจำเลย ทนายจึงใส่ความไวเติม เครื่องหมาย
COMMA ลงในเอกสาร เลยกลายเป็น "KILL HIM NOT, LET HIM GO." จึง
ปรากฏว่านักโทษคนนั้นรอดตายเพราะเครื่องหมายวรรคตอนแท้ ๆ

ความแรงจูงใจหลายประการทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการใช้เครื่องหมายวรรค-
ตอนในภาษาไทยเป็นอย่างมาก และต้องการที่จะให้มีการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการ
เขียนบทความอย่างกว้างขวางและสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการป้องกันการผิดพลาดความเข้าใจ
ผิดและยังช่วยให้สามารถอ่านบทความต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วและง่ายขึ้น โดยเฉพาะใน
ปัจจุบันนี้กิจการเกี่ยวกับการพิมพ์ของเราเจริญก้าวหน้ามาก แบบเขียน คำราเขียน
หนังสือพิมพ์ บทความ นวนิยาย ฯลฯ ใ้การตีพิมพ์ควบกันทั้งสี่ เพราะสะดวกและประหยัด

ทั้งเงินและเวลา ผู้เขียนตำราเรียน แบบเรียน บทความ นวนิยาย ฯลฯ ส่วนมากเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางภาษาดี เขียนหนังสือได้ดี แต่พอส่งเรื่องเหล่านี้ไปลงพิมพ์ ผู้เรียงพิมพ์ก็มักจะขาดความรู้ทางด้านภาษา การเรียงพิมพ์จึงมักผิด ๆ พลาด ๆ วรรคตอนผิด ๆ ถูก ๆ ทำให้ความหมายที่แท้จริงผิดเพี้ยนไป ผู้ที่รู้หนังสือน้อยหรือไม่ใครจะชำนาญในด้านการอ่าน อ่านแล้วก็ไม่ค่อยเข้าใจ ฉะนั้นถ้าผู้เขียนรู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน หรือใส่เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียน จะทำให้ชาวเรียงพิมพ์สามารถเรียงพิมพ์ได้ง่ายขึ้น ถูกต้องแน่นอนมากกว่า ผู้อ่านก็สามารถอ่านเข้าใจได้ง่าย และตรงกับคามมุ่งหมายหรือความหมายที่ผู้เขียนได้เขียนไว้

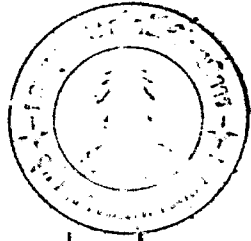
ภาษาต่างประเทศทั่ว ๆ ไป เช่น จีน อินเดีย ญี่ปุ่น ใช้เครื่องหมายวรรคตอนกันประจำ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ทกท่านคงจะพบเห็นอยู่เสมอ ถ้าภาษาไทยเราใช้เครื่องหมายวรรคตอน ก็จะช่วยให้ผู้ที่ไม่สันถัดในการอ่าน สามารถอ่านหนังสือเข้าใจในความหมายได้ง่ายขึ้น

ควยประการฉะนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นควยเป็นอย่างยิ่งกับบทความของ ดร. บุญอินทร์พรหม ในการเขียนภาษาไทยควรจะใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งก็มีใ้ความหมายว่าลอกเลียนแบบต่างประเทศ แต่เป็นการโดยเสด็จตามเบื้องพระยุคลบาทพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในพระราชชนินพนธ์ "วิธีใหม่สำหรับใช้สระและเขียนหนังสือไทย" นั้นเอง

ฉะนั้น ผู้วิจัยจึงใคร่จะใคร่ศึกษาและวิจัยควา บทความที่มีเครื่องหมายวรรคตอน จะช่วยให้ผู้อ่านอ่านได้เข้าใจดีกว่าบทความที่ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนจริงหรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ความมุ่งหมายของการวิจัยและสมมุติฐานของการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความเข้าใจในการอ่านบทความที่มีเครื่องหมายวรรคตอน และไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน ของนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๘ โดยมีสมมุติฐานในการวิจัยว่า นักเรียนจะอ่านบทความที่มีเครื่องหมายวรรคตอน เข้าใจได้ดีกว่าบทความที่ไม่มี เครื่องหมายวรรคตอน

ความสำคัญของการวิจัย

๑. ผลที่ได้กล่าวว่า ถ้าบทความที่มีเครื่องหมายวรรคตอน ทำให้นักเรียนอ่าน และทำความเข้าใจได้ง่ายขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นการริเริ่มให้วงการศึกษาดูเห็น ความสำคัญของการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนบทความ และการแต่งคำรา เวียน หรือแบบเรียนสำหรับเด็ก

๒. ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางที่จะช่วยปรับปรุงมาตรฐานการเขียน และการอ่านบทความภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

๓. ผู้วิจัยคาดว่า การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนบทความ จะทำให้ ผู้อ่านซึ่งมีความรู้ในระดับต่าง ๆ หลายระดับ มีความเข้าใจเนื้อหาหรือความหมายตรง ตามวัตถุประสงค์ประสงค์ของผู้เขียน

ขอบเขตของการวิจัย

ในการทำการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยจะวางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

๑. ตัวอย่างประชากร ได้มาจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ ของโรงเรียน ดังต่อไปนี้

โรงเรียนหญิง โรงเรียนสมถวิลราชดำริ กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนชาย โรงเรียนอำนวยการวิทยาสรรพ กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนสหศึกษา โรงเรียนพิพัฒนา บางจาก กรุงเทพมหานคร

ในปีการศึกษา ๒๕๑๖ จำนวนประมาณโรงเรียนละ ๒๐ คน และคัดเลือกให้เหลือ กลุ่มประชากรที่มีขีดความสามารถทางภาษาไทยทัดเทียมกันในระดับปานกลางโรงเรียน ละ ๓๐ คน

๒. การคัดเลือกประชากร ผู้วิจัยใช้วิธีคัดเลือก ๓ วิธีคือ

๒.๑ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบสายตา เพื่อคัดประชากรที่สายตาไม่ดี

(สั้น - ยาว) ออกไป โดยพิจารณาจากการขีดฆ่าอักษร " น "

๒.๒ ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้นเองโดยเฉพาะ เพื่อคัดเลือกรวมประชากร ที่ต้องการ และ

๒.๓ พิจารณาคะแนนการสอบวิชาภาษาไทย (อ่านเขาเรื่อง) ในการสอบภาคกลาง

เครื่องมือในการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านชั้น ๔ เรื่อง เป็นเรื่องสั้น ๆ ๒ เรื่อง เรื่องยาว ๒ เรื่อง แล้วนำไป Pre - test กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๘ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบทดสอบ และเวลาเฉลี่ย แล้วแบ่งแบบทดสอบออกเป็น ๒ แบบ แบบหนึ่งมี ๒ ชุด

แบบที่ ๑ มี ๒ ชุด ใช้ในการทดสอบครั้งที่ ๑

ชุดที่ ๑ มีเครื่องหมายวรรคตอน (, และ .)

- เรื่องสั้น น.ม.ส.แดง โดดงตั้งแตงยังเยาว์
- เรื่องยาว บุคลิกลักษณะของชาติ

ชุดที่ ๒ ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน

- เรื่องสั้น ปัญญาเด็กเพชร
- เรื่องยาว ปัญญาโกศานาน

แบบที่ ๒ มี ๒ ชุด ใช้ในการทดสอบครั้งที่ ๒

ชุดที่ ๑ ไม่มีเครื่องหมายวรรคตอน

- เรื่องสั้น น.ม.ส.แดง โดดงตั้งแตงยังเยาว์
- เรื่องยาว บุคลิกลักษณะของชาติ

ชุดที่ ๒ มีเครื่องหมายวรรคตอน (, และ .)

- เรื่องสั้น ปัญญาเด็กเพชร
- เรื่องยาว ปัญญาโกศานาน

ขอคัดลง เบื้องต้น

๑. ผู้วิจัยถือว่าแบบทดสอบทั้ง ๒ แบบ ที่นำไปทดสอบนี้ ไม่มีความแตกต่างกัน เพราะนักเรียนจะเฝ้าทำแบบทดสอบซ้ำทั้ง ๒ แบบ เช่นเดียวกัน

๒. ผู้วิจัยถือว่าไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องสติปัญญาของประชากร ถอนักเรียนแต่ละกลุ่มมีใ้มีการแข่งขันกัน แต่นักเรียนจะแข่งขันก็ด้วยความสามารถของตนเอง จึงถือได้ว่าไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องสติปัญญา

ศัพท์และคำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

นักเรียน หรือ ประชากร หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ โรงเรียนสมถวิล ราชคำรี โรงเรียนอานวยศิลป์ และโรงเรียนพิพัฒนา โรงเรียนหลังทั้งนี้ใช้นักเรียน ทดสอบคัดเลือกในครั้งแรกประมาณโรงเรียนละ ๖๐ คน และทดสอบจริงครั้งสุดท้ายใช้ นักเรียนโรงเรียนละ ๓๐ คน

ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง คะแนนที่นักเรียนทำได้จากแบบทดสอบ ความเข้าใจในการอ่าน

เครื่องหมายวรรคตอน ผู้วิจัยจะใช้เพียง ๒ ชนิดเท่านั้นคือ

เครื่องหมาย (,) เรียกว่า "จุลภาค" (กั้นมะ) ใช้เพื่อกั้นข้อความ

เครื่องหมาย (.) เรียกว่า "มหัพภาค" (ปรีออก) ใช้เมื่อจบประโยค^{๑)}

^{๑)} ประถม ก กา ประถมกกาหัดอ่าน, ปฐมมาลา อักษรนิท, แบบเรียนหนังสือ ไทย (พระนคร : สิดปาบรรณการ, ๒๕๐๖), หน้า ๖๕.